

EL
MEU
PRIMER
AMOR

1

Estic segur que molts de vosaltres només de llegir el títol ja heu flipat, oi? De seguida heu pensat: «Uau, quina cutrada!». Us heu imaginat una espècie d'història cursi i patètica, de cors de color de rosa i de musiqueta de violins.

He tingut temptacions de posar-li un altre títol que quedés millor o que fos una mica més a la moda, del tipus *Perdonam, però és que m'agrada*, o encara pitjor, més artístic: *Hi ha somriures que són com gotes de rosada*. Però m'adono que, en realitat, encara serien molt més vomitius, i tindrien el problema afegit de ser pretensiosos, i si hi ha una categoria horrible a la vida és la de les coses pretensioses, no us sembla? I a més a més, potser això també és part del problema. Vull dir que l'amor et torna ximple,

com si el cervell se't fes malbé o s'estovés, com una esponja mullada i llefiscosa; i de cop i volta el que sabies que era absolutament penós, com per exemple cors i miradetes i somriures i frases «poètiques», ara et semblen acceptables, i, el que encara és més trist, fins i tot t'emocionen.

Sé de què parlo perquè ho he pogut observar de la vora, primer en el cas del meu germà, i després en carn pròpia. L'Ivanhoe té quatre anys més que jo, i abans... Que per què es diu aquest nom tan estrany? Això és culpa del meu pare (i una mica de ma mare). El pare és profe de literatura a la universitat, i resulta que un dels seus escriptors preferits és un tio anglès que es deia Walter Scott i que va viure fa mil anys. Va escriure molts llibres gruixuts i pesats, però el més famós de tots és un que es diu *Ivanhoe*, i que és superganso i que avui dia ja no el llegeix ningú. Pel que diu el pare, és una novel·la amb cavallers, i batalles i venjances i tornejos a cavall, i bons i dolents, i morts i ferits, i banderes i armadures. Amb tot això sembla que podria ser molt guapo, però és un rotllo; us ho asseguro, perquè una vegada el pare ens el va voler llegir en veu alta, i una mica més i ens morim d'avorriment. Doncs bé, resulta que el pare estava tan flipat amb el tal Walter Scott que quan la mare es va quedar embarassada, ell li va proposar que el fill és digués Ivanhoe. Si hagués sigut una nena, s'hauria dit Rowena, que no és cap marca d'aspira-

dora, sinó el nom d'una princesa saxona que també surt al mateix llibre. Però ma mare, que treballa al departament de justícia del govern, preferia que el fill és digués Just o Fidel. I si era nena, Lícita. Al final van tirar una moneda enlaire i va guanyar el pare, i per això el meu germà és diu Ivanhoe. I per això tots els seus mestres i profes mai saben escriure bé el seu nom i s'equivoquen i posen la lletra hac on els hi dona la gana.

Jo vaig estar més de sort perquè soc adoptat, i quan em van anar a buscar a Bolívia, ja tenia un any i un nom. Em dic José Pedro, però tota la gent que em coneix em diu JP, i com que soc molt baixet, a l'escola sovint em diuen «el nan». Però aquesta ja és una altra història.

I tot això perquè us ho deia...? Ah, sí, perquè volia parlar-vos del meu germà, l'Ivanhoe. Quan érem més petits, sempre jugàvem junts. Ell manava molt perquè li agrada manar, però a mi, mentre volgués jugar amb mi, ja m'estava bé. Per exemple, fèiem unes batalles amb soldadets de Playmobil que eren al·lucinants, i ens hi passàvem hores i hores. Gairebé sempre guanyava ell, però alguns cops també em deixava guanyar a mi, i allò em feia feliç. Jo ja sabia que el Hoe (que és com li dic jo) sovint feia trampes, i ell, pobret, es pensava que jo era idiota i no me n'adonava, però el que passava era que preferia deixar-lo fer, així les batalles duraven més estona.

Més tard, quan ja vam ser més grans, ens vam enganxar molt a la Play i a videojocs, i ens ho passàvem bomba. Però un bon dia, quan el Hoe ja havia crescut una mica més, en sec se li va girar la pinça. De cop va passar a comportar-se d'una manera raríssima. Venia a la meua habitació i em preguntava si li quedava millor un jersei o aquella camisa de quadres, o si era millor que es posés els texans negres o els blaus.

—Jo què sé, Hoe —li deia jo, i ell insistia i m'assegurava que allò era molt important i que no es volia equivocar.

—Equivocar-te en què, pesat? Això no és cap examen. Vesteix-te com et doni la gana.

I ell m'escoltava i em deia que jo no entenia res, que era un negat.

I jo per dintre pensava: com es pot equivocar? I si es posava els texans blaus en comptes del negres, què podia passar? Que potser cauria una bomba damunt la ciutat, o hi hauria un gran núvol de contaminació atmosfèrica i tots ens moriríem ofegats o què...?

Ah, i a sobre va i deixa de jugar amb mi, perquè deia que ara tenia coses més important a fer.

—Quines coses, Hoe?

I ell em deia que eren assumptes que jo no podia entendre. I després va començar amb el capítol del menjar. Fins aleshores el meu germà sempre havia sigut un nano que endrapava com un caníbal; es fotia mitja barra de pa abans de dinar, i després encara

repetia un segon plat de macarrons. A mitja tarda es baixava una ampolla de llet amb un paquet de galetes. Era una mena de Carpanta, i de sobte, un dia que la mare li va servir un plat de cigrons, el Hoe se la va mirar i va preguntar:

–Mama, tu saps si els cigrons engreixen?

I la mare va flipar, us ho asseguro.

–Què significa aquesta bestiesa, Ivanhoe? –li va dir.

I el Hoe li va sortir amb una història marciana, que si últimament de vegades li costava pair, i que havia llegit a no sé quina web que els llegums eren flatulents. I quan jo vaig preguntar què volia dir «flatulents», el pare va riure i em va dir que, de vegades, un excés de cigrons o de mongetes et feien escapar algun petarrot. I jo vaig riure, però el Hoe, que sempre havia sigut de fer-se pets a l'habitació i morir-se de riure, mentre deia que havia declarat la guerra química amb armes secretes, aquell dia, el del plat de cigrons, va dir que allò no tenia cap mena de gràcia. I jo flipava, no entenia res; era com si uns extraterrestres haguessin abduït el meu germà. Potser aquell ja no era ell sinó un replicant que havien fabricat els alienígenes.

Encara vaig trigar uns quants dies a descobrir la veritat, però al final ho vaig aconseguir. El Hoe sempre s'enduu el mòbil, vagi on vagi. Si va a pixar, se'l fica a la butxaca del darrere dels pantalons. Però

aquell dia, per alguna estranya raó, vaig estar de sort perquè vaig anar a la seva habitació i vaig veure el seu telèfon damunt del llit. I ell, l'angelet, s'estava dutxant i no se n'havia adonat que tenia el mòbil desprotegit. Jo tinc la desgràcia de ser superbaixet però tinc l'avantatge de tenir una memòria flipant, i recordava que una vegada el Hoe em va explicar que el seu sistema per escollir una contrasenya era supersegur. Agafava la data del seu naixement, el dia, el mes i l'any, la multiplicava per dos, li restava el nombre de lletres del seu nom, i al final hi afegia un cinc. Vaig fer els meus càlculs a tota pastilla, i, oh, miracle, vaig desbloquejar el mòbil del Hoe, mentre ell continuava sota el raig d'aigua calenta, a la dutxa. Vaig entrar de seguida al WhatsApp, i la conversa que va aparèixer a la pantalla era amb una noia que devia ser de la seva classe i que es deia Àfrica.

Hosti, hauríeu flipat amb les coses que s'escrivien. No, no eren marranades, ni hi havia fotos d'ella en boles, o del meu germà en pla Mister Univers, no anava d'això, la cosa. Eren missatgets ridículs i confitats, que només de llegir-los ja et quedaves embafat. I també hi havia molts cors vermells que palpitaven i emoticones de petonets i parides així. Les frases patètiques eren com aquestes: «Si no et veig aviat em moriré d'amor», «Doncs a mi m'agradaria que fòssim dos naufrags en una illa deserta del Pacífic, tu i jo, tots dos solets», «Doncs a mi encara m'agradaria

més anar a la lluna amb tu i quedar-nos-hi per tota l'eternitat», «Doncs a mi encara m'agradaria més ser el granet que vaig veure que tenies a la punta del nas...». No, aquesta última no és veritat, me l'acabo d'inventar, però estic gairebé segur que potser un altre dia un dels dos també la va escriure.

Amb molt de compte, vaig tornar a col·locar el mòbil damunt del llit, i quan vaig sentir que el Hoe es vestia a la seva habitació, m'hi vaig acostar i em vaig quedar a la porta.

—Hoe —li vaig dir—, a tu quin et sembla que és el continent més bonic del món?

Se'm va quedar mirant com si no entengués el que li deia.

—Va, nen, que no tinc temps per perdre! —em va escridassar—. Què vol dir aquesta pregunta idiota?

—Mira, t'ho explico, per exemple, a mi m'agrada molt Amèrica, però estic segur que tu prefereixes l'Àfrica, oi?

I en sentir allò de seguida es va posar vermell i se'm va abraonar al damunt.

—Com ho saps, eh? Digue'm com ho saps!

I jo em vaig fer el boig.

—Que com sé que t'agrada l'Àfrica? Però m'ho has dits molt cops que t'encanten els lleons i els tigres i els elefants, i que t'agradaria recórrer tot el continent, d'una punta a l'altra, dalt d'un jeep. És més, m'atreviria a dir que l'Àfrica et torna boig.

Em va clavar una bona empenta i tots dos vam anar a parar a terra, mentre ell m'insultava.

—Ets un gamarús, JP, ets un infantil que no entens res de res. I sobretot no entens què vol dir l'amor. Però ja veuràs, ja, el dia que s'apoderi de tu, llavors seré jo el que em faré un tip de riure.

I la veritat és que el Hoe tenia raó, en aquells temps jo era molt infantil, i no sabia què volia dir l'amor... per sort.

Ah, i el pitjor és que immediatament va canviar la contrasenya i mai més no vaig poder espionar el seu mòbil.